

Ve službě

Lenka Martinková

Průvodkyně pootočila hlavu, když uslyšela otvírání kostelních dveří. Blížila se pátá hodina odpoledne a jí už za chvíli končila služba. Teď by žádnou prohlídku nezačínala. Ani se jí nechtělo a ani by to nestihla. Prohlídky musely končit přesně, jinak by byly problémy – rušila by výkladem při mši...

To bylo překvapení, když u dveří zahlédla muže v policejní uniformě. Za chvíli mu přestala věnovat pozornost. Proč by ne? Byl to jen jeden z mnoha návštěvníků, kteří se přišli jenom na chvíli podívat.

Něco však upoutalo její pozornost. Od vitráže na hlavním oltáři se odrazilo světlo. Nemohlo to být nic jiného, než světlo z fotoaparátu. To za ta léta provázení měla v oku a poznala by ho kdykoli.

V kostele nebyl nikdo jiný než policajt. Kdo jiný by potom fotil? Obrátila se. No jistě, to si mohla myslet! Muž v ruce svíral foťák a chystal se na další snímek.

„Pane, tady se nesmí fotit.“ Upozornila ho důrazně. Policista přikývl. „Já vím.“ Blesk. Další fotka. „Tak toho nechte.“ Stála přímo před objektivem. A policajt? Dělal, jako by ji neslyšel. Blesk. „Slyšel jste?!“ Zvedl ruce v obranném gestu. „Už jsem stejně na odchodu.“ Procedil mezi zuby a vypochoďoval z kostela.

Průvodkyně zauvažovala. Šel by policista do kostela pěšky? Moc tomu nevěřila. Vyšla na prostranství před kostelem, aby si svoji domněnku ověřila. Pozdě, v dálce už viděla jen obrysy policejního auta.

Něco se jí na celé té návštěvě nezdálo. Nebyla si jistá co, ale bylo to divné. Volala nadřízeným, jestli o policii něco nevědí a jenom jí to nezapomněli oznámit. I oni tím byli

překvapení. Vedoucí agentury, zajišťující provázení, volala faráři. Ani on netušil, co by to mělo znamenat.

A zase tu byl víkend. Další služba v kostele... Odemkla dveře a vstoupila. Kostel dneska vypadal divně. Byl takový prázdný a opuštěný... Rozhlédla se prostorem. Tamhle chyběla barokní socha, tady měl být obraz a nebyl...

V tu chvíli jí došlo, jak to bylo s policejním focením...